

(המשך מעמוד 29)

אומרת מירי: "הם כליך יפים. שאם לא לובשים אותם, אפשר למסגר אותם כציור על הקיר."

את הקולקציה שהכינה מירי היא הראתה לחנויות יוקרה בניו-יורק כמו סאכס שבשרה החמישית, והקניינים חטפו את הסוודרים מידה של מירי. כך גם הגיעה מירי הבלונדינית ל" שארירוס (חדרה-הצוגה) של מעצבי האופנה רוברטו קבאלי, השאירה לו כמה סוודרים ותוך ימים הם נמכרו במחירים של בין 400-500 דולר ה' סוודר.

מימד חדש. מירי פורת עובדת על כל סוודר שלושה שבועות. כשהיא סורגת, בממוצע, ארבע שעות ביום, היא משתמשת בצמר תוצרת-חוץ בלבד. מוהר, אנגורה, קשמיר ובוקלה ב' תוספת עור ומשי.

רוב הסוודרים בגורה ישרה, כדי להבליט את הטכסטורה ואת שלל הצבעים — אפור, ירוק, ורוד, טורקוז, שחור ולבן — כולם באותו סוודר. לדעת מירי הסוודרים הם בסיגנון קלא' סי, משהו ניצח. ואפשר ללבושם כמה שנים, מבלי שיצאו מהאופנה. המחיר: בין 200-250 דולר.

בימים אלה הוסיפה מירי מימד חדש לעבודתה: סריגה תעשייתית במכונה. היא התקשרה עם חברת פניטקס ומ' תערת לעצב להם קולקציה משולבת של עבודת-יד ומכונה סופר-אופנתית. **ריבושים ומלבנים.** באופנת לז' עובדים חזק על עיצוב סריגים הע' שויים במכונה, אך מראיהם הוא כשל סריגה ביד. היום קיימות מכונות כלי- כך משוכללות, שמי שעינו אינה בר'

מראה הקימונו,

הטוויד והקרעים,

מראה הריבושים,

הפסים והמלבנים

חנת ומיקצועית, יקשה עליו להבחין אם המדובר בסריגת יד או מכונה. בלזי משלבים סיגנון סריגה, כמו רשת צמות מאנגורה, ושרוכי סאטן. הגיזרה היא במראה הקימונו, הצווארון סירה והמראה הוא איסמיטרי.

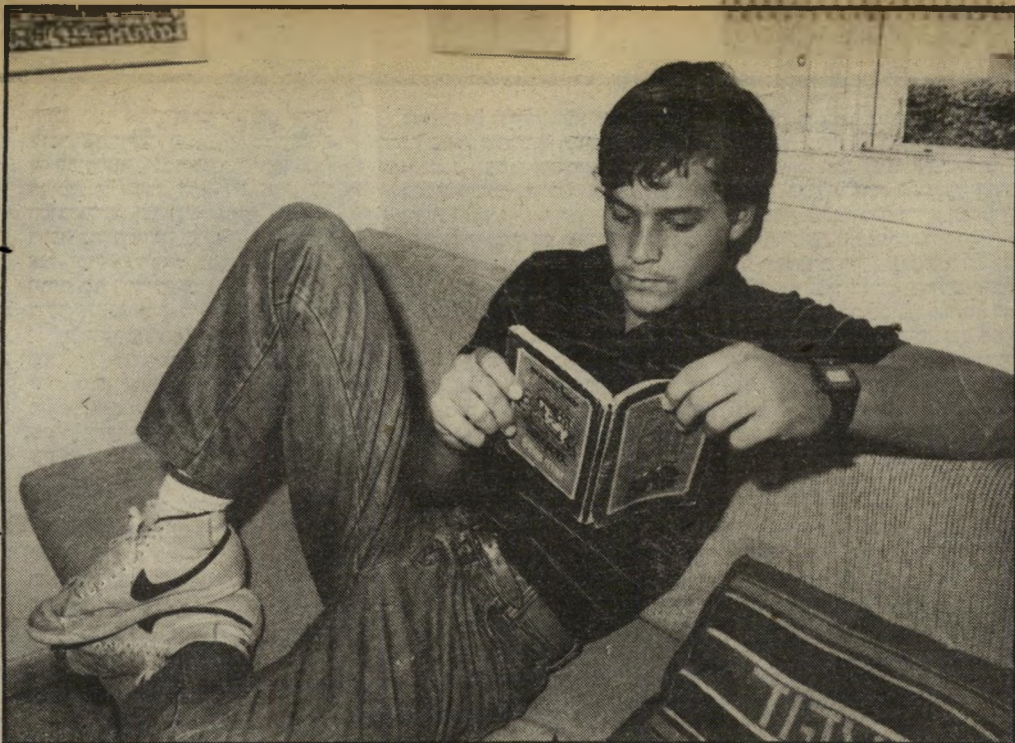
גם מראה הטוויד שייך לאופנת לז'. זוהי סריגת מלאנג' (מעורבת) של צמר, השרוולים רחבים ועטלפיים, הצווארון סירה עם כפתורי-עצם והמראה הכללי בחזיתו הוא כסיגנון הקרעים הקלאסי. כגבי מודל עיצבה גבי, בעלת החבי רה, מיגוון רחב של סוודרים כסיגנונות רבים ובציבעי האופנה — שחור, אפור, כחול וירוק. הקו המנחה את גבי בעונה זו הם סוודרים במראה היפאני ובמראה הגיאומטרי, של ריבושים, מלבנים ופסים, לאורך ולרוחב. סוודרים ששרווליהם תפוחים כשרוולי רגלן. **סוודר מפרוטות.** ליאת סירס, צעירות מבתיים, לא קונה שום דבר, את הכל היא מעצבת ועושה כמו ידיה. היא סורגת מכל חומר הנקרה בדרכה, גם משאריות צמר.

ליאת עיצבה סוודר בגווני שחור ארום: "רציתי משהו גדול, רחב, קצת רווק ואופנתי. סרגתי סוודר עם חומי רים גדולים, השרוול צר בצמוד, וכי מרכוז הוא נפוח ורחב ואימתו צרה.

"סרגתי צווארון-שאל ענק, הנופל ברכות על הכתמים ואפשר להפוך אותו, בימים קרים, לכובע קפישון". הסוודר עלה לי ממש פרוטות. צמר תוצרת הארץ, בסריגה מחוררת, אינו אוכל הריבה צמר".

מי שמסוגל או מסוגלת לסרוג לבד, יוכל גם לרכוש את חוברת-הצמר של פולגת. או של כל חברה אחרת, יעייין בדגמים, יבחר לו, להתחלה, דגם קל לביצוע, ויקבל הוראות בחנות-הצמר ויסווג לו סוודר-ככורה כמו ידיו.

הוא יחסוך ממון, ייהנה מהרעיון ואולי, באחד הימים, יהפוך לסרגן או לסרגנית, הסורג לאחרים.

לא כל בן 15 רוצה דווקא לבלות עכשיו, לחיות עכשיו, לראות עכשיו

בן 15, בהיר-שיער, לא גבוה במיוחד אבל חתיך. כיתה י', בית-ספר תיכון הרצליה, ממוצע בתעורה 9.1, אוהב ספורט, חביב, מנומס, אינטליגנטי גנטי בצורה מדהימה, בעל ידיעות בכל שטח שנוגעים בו. לא שחצן אבל בטוח בעצמו, לא הססן אבל מתלבט. כי קיצור: נער מרתק, זהו אהוד (גורי) ערן, מי ששיחק את ירון והבי, גיבור

אודי מחסמבנה

ואמרו לנו להמציא סיפור ולשחק אותו. כל קבוצה עלתה על הבימה, עשתה משהו, עד שהשופטים עצרו אותה. בסוף ביקשו משלושה ילדים להישאר, ולכל האחרים אמרו, תודה רבה! החבר שלי ואני היינו בין שלוש הנשארים.

מסקרן. זה הראיון הראשון שהוא נותן בחיים. איזה רושם היית רוצה שהראיון הזה יעשה על הקוראים, מה היית רוצה שיהיה כתוב בו? אני שואלת את אודי, "אל תחשבי שלא חשכתי על זה לפני שבאת. נדמה לי שהכייטוב אם פשוט יהיה מסופר בו מי אני, מה עשיתי, מה ציפיתי מהעיתיד, איך עברה

חסמבה, בסרט שייצא למסכים בעוד זמן לא רב. במשך שבועיים ניסינו להיפגש, ולא הצלחנו. אודי היה בצילומים, וכשהגיע הביתה צנח על המיטה. עכשיו תמו הצילומים, אודי חזר לבית-הספר ולחבריו, ופינה גם עכוריים שעתיים של שיחה. נסעתי לבית הוריו כהרצליה

החופשות שהם בילו פעם יחד בעבר. בדרך כלל אבא. שהיום הוא מנהל מבטחים, הוא איש עסוק מאוד מאוד וגם לאודי כבר יש עכשיו עיסוקים רבים, כך שהם כבר לא מספיקים לבלות ביחד הרבה זמן.

אליי הם באמת התקשרו ואמרו לכו עם הורה אחד, כדי להתום על החוזה. התרגשת? השתוללת משימחה? רצת לספר לחברים? אני זוכר שהרבר הראשון ש' חשבתי עליו הוא איך אני הולך להגדס את זה עם הלימודים. אחר-כך שמחתי. חשבתי שזה יהיה נחמד. באמת לא יותר מזה."

אבא ואמא עמוס ערן (למעלה, מימין) ורעייתו יעל. במסיבת של יצחק רבין. למעלה משמאל: עמוס ערן ובנו בכורו, אודי. באחת

פיתוח. בית מטופח מאוד, אבל לא מנקרעניים. אבא עמוס ערן, מי שהיה מנכ"ל משרד ראשי-הממשלה והיום הוא מנהל מיבטחים, נמצא בחו"ל. שאר המיטפה בבית, יונתן, האח הצעיר, נרדם לבוש על הספה, אסתי, האח האמצעי, מכין שיעורים בפנינת האוכל.

אודי ואני נכנסים לסלון, ואמא יעל הולכת להכין קפה. אחר כך היא שואלת אם גם היא יכולה להצטרף, כי כעצם זו הורמנות כשבילה לשמוע את אודי, שכזמן האחרון עבר וישן. קפה ופולים. אודי יושב על הספה בישיבה מיוחית. לא לחוץ, אבל

המון שעות

אמא יעל יושבת בשקט ומק' ישיבה. היא מספרת לי שגם היא

לא היתה לו בעיה לשחק את ירון זהבי, כי אמרו לו מה לעשות ומה להרגיש. יחד עם זאת חסמבה זה בפירוש לא הילדות שלו, אולי של הוריו. אם צריך לתאר את החברה